

Ако Левски беше жив...

Днес е 6 февруари. На тази дата през 1873 година по Юлианския календар, там край София, на черно бесило, със страшна сила увисва Апостола на свободата. В наши дни отбелязваме смъртта му дванадесет дни по-късно, по Григорианския календар, на 18. февруари, а възпоменателните церемонии у нас се организират ден по-късно. След броени дни на мястото, където е обесен Левски – на едноименния паметник, ще бъде изпълнено с политици, ученици и граждани. Ще има военна музика, цветя, речи и стихотворения в знак на признателност. Годишнината от смъртта на Левски ще бъде водеща тема в публичното, медийното, а и в личното пространство на всеки един от нас. Всички ние, цяла България, ще се поклоним пред своя най-ценен и обичан герой. Ще си припомним делата, думите и идеалите му, за които се е борил, мечтата, за която е умрял.

Някои твърдят, че мечтаната “чиста и свята република” днес е факт, но от малкото пъти, в които гледам новинарските емисии – кръсъци в парламента, кръсъци извън него, кражби, убийства и разделения, не мисля че сме точно републиката, за която Левски е мечтал.

Истината е, че и днес България има нужда от Апостола.

Ако Левски беше жив днес, щеше да ни припомни, че свободата е свързана с това човек да бъде образован, мислещ, да поема лична отговорност като член на обществото.

Ако Левски беше жив днес, щяхме да се сецваме не един-два дни в годината, че трябва да сме честни, искрени, действащи хора, а не “маса”, чакаща някой друг да се бори за свободата и независимостта ѝ.

Ако Левски беше жив днес, щеше да ни кара да мислим и за другите, а не само за себе си. Свободата означава да си готов на саможертва.

Ако Левски беше жив днес, щеше да ни спре преди да изберем между правилния и лесния път, за да ни накара да се замислим кой път би избрал той.

Ако Левски беше жив днес, щеше да ни каже, че и той е изпитвал страх на моменти, но това е нормално и естествено.

Ако Левски беше жив, той не би ни спрял да учим в чужбина, но би ни посъветвал след това да се върнем и да инвестираме наученото за бъдещето на България.

Ако Левски беше жив днес... А не е ли?!

Не е ли Бойчо Огнянов в “Под игото”. Не е ли всеки литературен герой, борещ се за правда. Не е ли жив в сърцата ни?!

България и днес има нужда от Апостоли. Има нужда не само от портрети на стената, а и от герои в душата!

Васил Иванов Кунчев – родил се обикновен човек, умрял като легенда. Той живее в сърцата на всеки един от нас.

*Росена Недеславова Иванова, VII^Б клас
143. ОУ „Георги Бенковски“
06.02.2020г.*